

Vargit Çiçeđi

– Mikail Dede · 17 Nisan 2018

Bir Sonbahar günüydü
yüzlerce kez geçtiđim o yollarda
zaman durgundu mavi göktü kızıl topraktı
deli esen rüzgar bir hüzün taşıyordu bağrında
bulutlara yakut rengi bürünmüştü
Heybetli dağlar bana yaklaşıyordu
gönlümde yeşeriyordu göç, destan
dereler, ırmaklar hoyratça akıyordu
alaca yapraklar savrulurken
bin yıllık bir duygu, heyecan
sanki son kez yaşıyordu

Issızlığın, sessizliğin yerini
göçmen kuşlarının cıvı cıvı şarkıları almıştı sevinç neşe değildi bu telaşlı melodi
bu hüzün bu son göçün nađmeleriydi

Son yürüklerin haline vargit çiçekleri ağlaşıyordu
yüzlerce yıl sonra yurt kuran yurtsuz mu kalmıştı?
konacak, göçecek kışlakları
yaylakları mı kalmamıştı?
Ayaz dađlarda yürürken
gördüm yeşil gözlü bir yürük kızı
tatlı bir hayal gibiydi
utangaç bakışları engin dağları aşıyordu tıpkı binlerce yıllık özgürlük gibi
güzeliđi göz alıyordu
ateşte dövülen sođuk demir gibi
duruşu asildi tanrı dağı gibi

Tabiat başka bir türlü yürük kızı bir başka ağlıyordu
kalbinde bir tutam acı
gözlerinde bir kaç damla göz yaşı hafif çiseleyen yağmur gibi kızıl toprağa
dökülüyordu
damla damla
son kez açan vargit çiçeklerine can oluyordu

Hüzünlü bakışları dağları,kentleri
zamanı aşlıyordu
dilinde eski türküler yakınlanlıyordu
o son bir beste o son bir haykırış
bu nağmeler ile tabiat ağlaşlıyorken

Artık dağların eteğinde ocak tütüyor bu son ocak hüzünlerde boğulurken
gönlüm eski kutlu sonbaharları hatırlayacak

Bu garip şair
gökteki göçmen kuşlarını izlerken
o son nađmeyi anacak
ve o eşsiz yeşil gözleri hatırlayacak
Belki veda değildir belki ıssız kimsesiz yerlerde hala yeşerecek vargit çiçeği
belki dillerde birkaç satırda yeniden bir sonbaharda küllerinden dirilecek...

Suskun//